

Sygn. akt II KK 118/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **M. G.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 22 czerwca 2021 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w P.

z dnia 19 maja 2020 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.**

UZASADNIENIE

M. G. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III K (...), za czyn
z art. 209 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na

wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie; postanowieniem z dnia 8 września 2015 r. karę ograniczenia wolności zamieniono na karę zastępczą 150 dni pozbawienia wolności; w dniu 15 maja 2016 r. kara zastępcza została wykonana w systemie dozoru elektronicznego;

2. Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt III K (...), za czyn z art. 278 § 1 k.k. i in. na karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie; postanowieniem z dnia 4 czerwca 2019 r. karę ograniczenia wolności zamieniono na karę zastępczą 271 dni pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w P. z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie; postanowieniem z dnia 5 listopada 2019 r. karę ograniczenia wolności zamieniono na karę zastępczą 180 dni pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w P., mając na uwadze wymienione wyżej skazania M. G., wyrokiem łącznym z dnia 19 maja 2020 r., sygn. akt II K (...):

I. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. i art. 87 k.k. połączył karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt III K (...) oraz karę 12 miesięcy ograniczenia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), i orzekł wobec skazanego M. G. karę łączną 2 lat i 4 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie;

II. w pozostałej części orzeczenia podlegające łączeniu, a nieobjęte wyrokiem łącznym pozostawił do osobnego wykonania;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroku wyszczególnionego w pkt 1, wobec braku przesłanek do objęcia go wyrokiem łącznym;

IV. na podstawie „art. 624 § 1 KK” zwolnił skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok łączny nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 2 czerwca 2020 r., co wskazano adnotacją na wyroku (k. 47 akt sprawy II K 214/20).

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył je w całości na korzyść skazanego. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec skazanego kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy ograniczenia wolności, czyli w wymiarze powyżej określonej powyższą normą maksymalnej granicy kary łącznej ograniczenia wolności”.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Charakter zaistniałego w sprawie uchybienia uprawniał do zaskarżenia przedmiotowego wyroku łącznego tylko w części określającej wysokość kary łącznej ograniczenia wolności, jednak i w sporządzonej postaci kasacja jest oczywiście zasadna, co dawało podstawę do uwzględnienia jej w całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

W brzmieniu z daty wydania wyroku przepis art. 86 § 1 k.k. stanowił, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Wobec tego przy łączeniu kar ograniczenia wolności wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt III K (...), oraz Sądu Rejonowego w P. z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), możliwe było orzeczenie wobec M. G. kary łącznej ograniczenia wolności w granicach od roku i 6 miesięcy do lat 2. Nie ulega zatem wątpliwości, że orzekając karę łączną ograniczenia wolności w wysokości 2 lat i 4 miesięcy, Sąd Rejonowy w P. dopuścił się rażącego, mającego istotny wpływ na treść wyroku, naruszenia art. 86 § 1 k.k.

Niezależnie od tego uchybienia, w części motywacyjnej kasacji jej Autor słusznie zwrócił uwagę, że powołując w podstawie prawnej wyroku łącznego art. 85 k.k., Sąd *a quo* pominął, że wymieniony artykuł jest podzielony na paragrafy oraz

że jako podstawę prawną zwolnienia skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych wskazał art. 624 § 1 k.k., zamiast k.p.k.

W tym stanie rzeczy, w uwzględnieniu kasacji, należało uchylić zaskarżony wyrok łączny i sprawę M. G. przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P., który wyda orzeczenie zgodne z prawem.